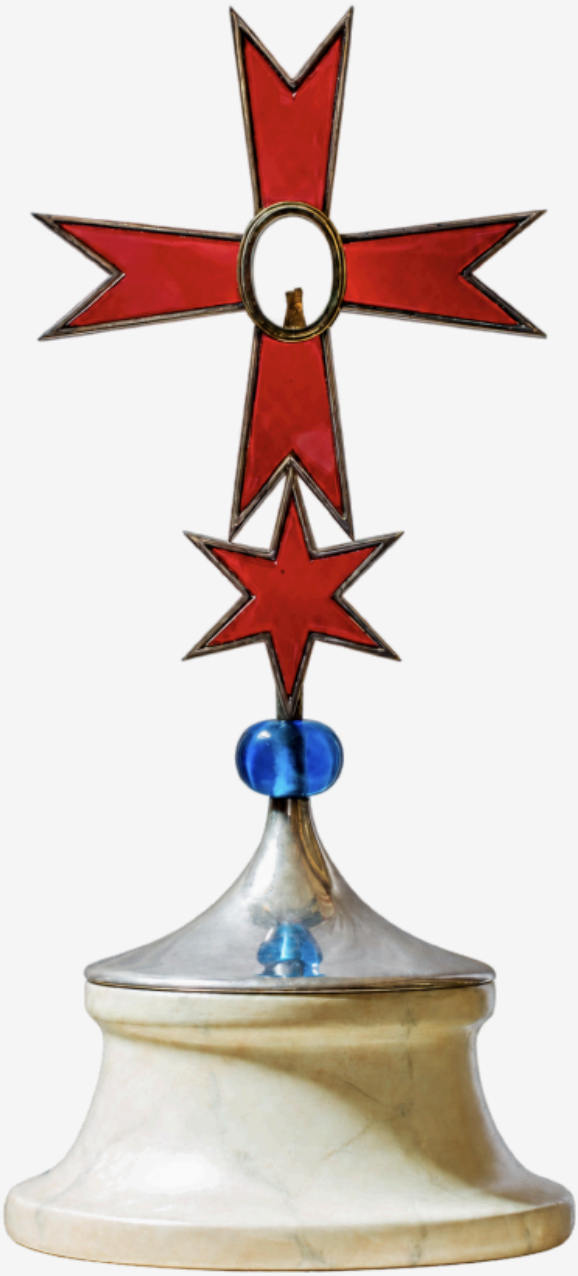
Rytířský řád
Křižovníků s červenou hvězdou

Konstituce

Obsah

Charakter a účel Řádu 3

Řeholní zasvěcení 3

- Obecné zásady 3
- O čistotě 4
- O chudobě 4
- O poslušnosti 5

Život s Bohem 5

Společný život 7

Formace členů 8

- Vstup do řádu 8
- Noviciát 9
- Novicmistr 9
- Časné sliby 9
- Slavné sliby 10
- Formace 10
- Trvalá formace 10

Apoštolát Řádu 11

Charakter a účel Řádu

1. Řád Křižovníků s červenou hvězdou je kněžský řád papežského práva. Jeho členové skládají slavné sliby podle řehole svatého Otce Augustina a stávajících Konstitucí.

2. Řád má svá působiště na území České republiky a v hlavním městě Rakouské republiky ve Vídni při kostele sv. Karla Boromejského.

3. Generálním představeným celého Řádu je Velmistr.

4. Protože platí, že cílem veškeré zbožnosti je křesťanská dokonalost, spočívající v dokonalé lásce, musíme i my dbát především na to, abychom se zrakem upřeným na Ježíše Krista, původce naší víry i našeho povolání, odhodlaně stoupali po cestě jeho příkazů a rad, až na sám vrchol dokonalé lásky. Byli jsme totiž povoláni k tomu, abychom se zcela zřekli světských zájmů a společně ve vzájemné svornosti přebývali v Božím příbytku a tam dodržovali vše, co nám Pán Ježíš přikázal.

5. Se stálým úsilím musíme Bohu ochotně plnit sliby svého zasvěcení – ochotnou poslušností, stálou čistotou a dobrovolnou chudobou – podle toho, jak je předepsáno v Řeholi našeho Otce sv. Augustina, kterou jsme se slavnostně zavázali dodržovat. Nikdo ať svůj slib nezanedbává a neporušuje. Bohu se totiž nelíbí nerozvážné slibování. Kromě těchto slavných slibů bude každý z nás důsledně zachovávat i Řeholi a pro větší zbožnost a horlivost – ne tedy jako záminku k neposlušnosti, odporu a výmluvě – bude se řídit i podle Konstitucí.

6. Navíc náš Řád si bere za úkol péči o nemocné, potřebné a chudé. Proto ať se jednotliví členové Řádu stále zdokonalují v trpělivosti, pokoře a ostatních ctnostech, aby tak byli schopni co nejvíce pomáhat strádajícím bližním, podle Kristových slov: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali!“ (Mt 25,40).

7. Po mnoho staletí se naše zasvěcení nazývalo „hospitálním“. Nebylo to jen proto, že jsme pečovali o nemocné a chudé, ale v lásce Kristově jsme měli otevřeny dveře každému příchozímu. V této tradici pohostinnosti Řád pokračuje i nadále.

8. Nejde nám jen o skutky milosrdenství tělesného, ale zejména o potřeby duše, obzvláště formou duchovní péče, hlavně pomocí lidem v rozličných duchovních a psychických krizích.

Řeholní zasvěcení

Obecné zásady

9. Svátostí křtu umíráme hříchu, vstáváme k novému životu a zasvěcujeme se Bohu (srov. Řím. 6,4-10). Naším přihlášením se k evangelijním radám, kterým svobodně odpovídáme na Boží volání, se nejen potvrzuje naše křestní zasvěcení, ale i plněji projevuje a my

můžeme jeho ovoce hojněji přijímat, když se vnitřně odevzdáváme Bohu v poslušnosti (srov. Světlo národů 10 a 44).

10. Vzhledem k tomu, že křestní obrácení je posilováno duchem pokání (srov. Mk 1,15), máme nést svůj kříž obzvláště tím, že se dobrovolně zasvěcujeme a neustále věnujeme úkolům a povinnostem společného života s jeho každodenními břemeny, jakož i studiu a apoštolátu.

11. Členové Řádu ať nosí tradiční řeholní šat na znamení svého zasvěcení a na svědectví chudobě (srov. kán. 669, § 1).

12. Řeholní oděv ať členové nosí všude tam, kde je to vhodné, a podle vlastního uvážení.

13. Profese ať se koná formou vlastní našemu Řádu a jak ji předpisuje řádový rituál. Doklad slibů podepsaný profesem a tím, kdo jeho sliby přijal, se uloží v řádovém archivu. Jedná-li se pak o slavnou profesi, představený, který ji přijal, musí o ní podat zprávu do farnosti, kde byl řeholník pokřtěn.

O čistotě

14. Čistotu pro Boží království, která vyniká mezi ostatními evangelními radami, máme oceňovat jako vynikající dar Boží milosti a jako pramen mnohých dober (srov. Světlo národů 42).

15. Slib čistoty je spojen se závazkem dokonalé zdrženlivosti v celibátu (srov. kán. 599).

16. Nespoléhejme na vlastní síly, ale spíše na Boží pomoc. Používejme modlitbu, umrtvování a snažme se ovládnout smysly. Nezapomínejme ani na přirozené prostředky, abychom se vyhnuli všemu, co ohrožuje naše svědectví, a čelili tomu silou ducha (srov. Dokonalá láska 12).

17. Ostatně čistota, která velmi podporuje bratrské vztahy, jistěji se zachovává v bratrském společenství, protože poutem přátelství mezi bratřími se snáze překonává nebezpečný pocit samoty.

O chudobě

18. Evangelní chudoba se chápe tak, že následujíce chudého Krista, nejen máme vše společné s ostatními členy, aniž bychom měli svůj vlastní majetek, ale také, že ve svých srdcích zbaveni žádostivosti po pozemských věcech, šetrně jich užíváme.

19. Co se týká chudoby, nestačí se při užívání majetku podřizovat představeným, ale je zapotřebí, aby členové Řádu byli opravdu chudí i v duchu, protože mají poklady v nebi (srov. Dokonalá láska 13).

20. Slib chudoby v sobě zahrnuje závislost a omezení v užívání a disponování s majetkem dle norem Konstitucí (srov. kán. 600).

21. Před prvními sliby ať novicové postoupí správu svého majetku, komu chtějí, a svobodně rozhodnou o jeho užívání (srov. kán. 668, § 1). Ke změně těchto dispozic ze závažného

důvodu a k jakémukoliv rozhodnutí o majetku potřebují svolení Velmistra (srov. kán. 668, § 2).

22. Profes se slavnými sliby ztrácí právo získávat a vlastnit majetek. Proto v šedesáti dnech před slavnými sliby má se zříci majetku formou platnou i pro obor občanského práva (srov. kán. 668, § 4,5).

23. Ten, kdo by porušil slib chudoby, ať je napomenut, a jestliže se nepolepší, ať je potrestán od Velmistra podle závažnosti přestupku.

24. Cokoliv člen Řádu získá pro sebe, získává to pro Řád. Co dostává z titulu platu, příspěvku nebo zaopatření, náleží Řádu (srov. kán. 688, § 3).

25. Každý člen ať dostane ze společného majetku od představeného, co potřebuje. Se svěřeným majetkem a penězi ať zachází šetrně a hospodárně v duchu slibu chudoby.

O poslušnosti

26. Řeholní poslušností přinášíme odevzdání naší vůle jako oběť Bohu, připojujeme se k jeho spásonosné vůli a ještě plněji se připodobňujeme Kristu, který se pro nás stal poslušným až k smrti (srov. Flp 2,8).

27. Slib poslušnosti v sobě zahrnuje závazek podřízení vůle vůči představeným, kteří zastupují Boha, když podle Řehole a Konstitucí něco přikazují (srov. kán. 601).

28. Jednotliví členové Řádu jsou také z titulu slibu zavázáni poslušností vůči nejvyššímu Veleknězi jako jejich nejvyššímu představenému (srov. kán. 590, § 2).

29. Je-li někomu ukládán nějaký úkol či je pověřován nějakým úřadem, dotyčný ať jej v pokoře a ochotně přijme a snaží se jej svědomitě vyplnit s větším úsilím a horlivostí, než kdyby se jednalo o jeho vlastní záležitosti. Jestliže naopak bude někdo svého úřadu či povinnosti zbavován, bez reptání ať jej klidně složí do rukou představeného a předá zprávu o jeho plnění.

30. Pokud Velmistr něco přikazuje písemně nebo před dvěma svědky, a to pod slibem poslušnosti, je to příkaz zvláště zavazující.

31. Ať se tedy představení snaží autoritu, kterou jako úkol přijali, vykonávat jako službu členům Řádu. Ať je laskavě a upřímně vyslechnou, avšak zachovají si svou pevnou autoritu (srov. kán. 618).

Život s Bohem

32. Podle svého slibu konáme bohoslužby, když Bohu v úctě sloužíme, když s ním v srdci rozmlouváme, když se společně shromažďujeme a jemu se klaníme. Ale dílo Boží oslavy zvláště tenkrát plníme, když se účastníme svaté liturgie.

33. Protože liturgický život je vrchol, k němuž směřuje činnost Církve, a zároveň i pramen, z něhož vyvěrá všechna síla, musí to být také vrchol i pramen našeho veškerého duchovního a apoštolského života.

34. Všechno má směřovat k tomu, aby liturgie katolické církve byla skutečnou oslavou Boha a k duchovnímu povzbuzení věřících. Každý představený se postará o to, aby byl kostel náležitě upraven a důstojně a vkusně vybaven.

35. Eucharistické tajemství svaté liturgie je středem veškerého křesťanského života (srov. Eucharistické tajemství, 1).

36. Konání liturgie hodin, zvláště v chóru, jakožto účast na modlitbě Církve, je samozřejmou povinností všech členů Řádu se slavnými sliby, jakož i kleriků, kteří nejsou-li přítomni, mají povinnost splnit svůj závazek mimo chór. Profesové s dočasnými sliby a novicové se rovněž účastní společných modliteb.

37. Liturgie hodin se koná důstojně a zbožně, podle obecných církevních předpisů a podle direktáře Řádu. Z vážného důvodu může představený od společné chórové modlitby dispensovat.

38. Protože svátost smíření nejen zbavuje hříchů, ale je také zdrojem větší milosti a smiřuje s Bohem, nechť dbají představení na to, aby všichni, včetně noviců, přistupovali často ke svátosti smíření. Mají právo si zvolit svého zpovědníka.

39. Představení ať dbají i na to, aby se každý z členů komunity denně alespoň půl hodiny věnoval rozjímání, protože to je pramenem veškerého duchovního života. Je vhodné, aby ve svém volném čase sami navštěvovali Krista ve svatostánku a uctívali Pannu Marii rozjímáním o tajemstvích posvátného růžence.

40. Kromě postů, které podle předpisů zachovává celá Církev, zachovávají se ještě řádové posty při večeři o vigiliích těchto slavností a řádových svátků:

- Zjevení Páně (6. ledna),
- sv. Fabiána a Šebestiána (20. ledna),
- sv. Anežky – úmrtní den (2. března),
- Nalezení sv. Kříže (2. května),
- Nanebevzetí Panny Marie (15. srpna),
- sv. Augustina (28. srpna),
- Povýšení sv. Kříže (14. září),
- sv. Františka z Assisi (4. října),
- sv. Anežky (13. listopadu),
- Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu (8. prosince).

41. Členové Řádu jsou povinni slavit vlastní svátky Řádu, zachovávat stanovené řádové posty, ledaže by je Velmistr dispensoval.

42. Jednou za rok se všichni zúčastní duchovních cvičení v trvání několika dnů. Vykonají je i ti, kteří jsou v duchovní správě a to ve vhodném čase a s vědomím představeného.

43. Představení vždy dbají na to, aby se všichni denně účastnili mše svaté. Doporučuje se, aby na této mši svaté byly přítomny i ostatní osoby z domu.

44. Podle starého zvyku mají členové Řádu pamatovat na své zemřelé spolubratry, příbuzné a dobrodince Řádu.

Společný život

45. Opravdová jednota srdcí vyžaduje skutečný a upřímný společný život podle Řehole a Konstitucí, abychom my všichni měli účast na tomtéž způsobu života v duchu lásky.

46. Každý se bude snažit milovat své spolubratry láskou, která je poutem pokoje a dokonalosti, všemožně se přičiňovat o to, aby v klášteře vládla svornost, která je pro řeholní komunitu tím nejzákladnějším požadavkem. Starší budou dávat svým ctnostným životem zářný příklad mladším, mladší je v něm budou poslušně následovat. Nikdo nesmí nikým pohrdat ani jej urážet. Pokud by k porušení bližeňské lásky došlo, co nejdříve se mezi sebou usmíří.

47. Vůči sobě navzájem ať se všichni členové chovají ohleduplně.

48. Řeholníci ať bydlí ve vlastním řeholním domě, který neopouštějí bez dovolení představeného a zachovávají společný život. Jestliže se jedná o dlouhou nepřítomnost v domě, smí vyšší představený dovolit ze spravedlivého důvodu a se souhlasem své rady členu Řádu, aby pobýval mimo dům společnosti nejvýše po dobu jednoho roku, pokud není důvodem léčení nemoci, studium nebo výkon apoštolátu jménem řehole.

49. Kdo si je vědom nebo je přesvědčen, že se něčím provinil, před ostatními, ať se přizná ke své vině, aby si tak zjednal Boží odpuštění a zároveň poprosil pokorně o náležité pokání. Představený či jeho zástupce ať pozorně uváží o jaký druh přestupku se jedná a jaký je ten, kdo se ho dopustil, a podle toho stanoví zadostiučinění: po vzoru zkušeného lékaře, který léčí hlubší rány silnějšími prostředky, i on nechť zakročí proti závažnějším proviněním přísněji, aby se lehký trest nestal záminkou k novému poklesku. Viník ať přijme uložené pokání s povděkem a snaží se polepšit.

50. Nikdo nebude ve svém srdci živit nenávist. Kdo ovšem nemyslí na svou spásu a odmítá se ke své vině dobrovolně přiznat nebo ji hájí a odmítá za ni učinit pokání, bude přísněji potrestán od Velmistra.

51. Aby nedošlo k nactiutrhání nebo pomluvě a neukřivdilo se nevinnému, případ, který není zcela jasný nebo vzbuzuje nějaké pochyby, se podrobí velmi pečlivému prošetření.

52. Členové Řádu zaujímají v komunitě místo podle své hodnosti. Vůči sobě navzájem chovají náležitou úctu. Jsou ustanovováni pro úkoly či povinnosti v Řádu podle vůle představených s ohledem na schopnosti. Velmistr zaujímá první místo ve všech domech Řádu. Místní představení postupují první místo ve své komunitě jedině Velmistrovi nebo generálnímu visitátorovi.

53. Hodlá-li někdo cokoliv publikovat či spolupracovat s nějakým hromadným sdělovacím prostředkem, vyžádá si od Velmistra zvláštní povolení. On nebo jím pověření cenzoři spisy, články a informace pro hromadné sdělovací prostředky nejdříve prohlédnou a posoudí.

54. V obývaných částech kláštera se dodržuje klauzura. Prostory podléhající normám klauzury budou přesně vymezeny Velmistrem a také viditelně označeny.

Formace členů

55. Členové Řádu se neustále budou snažit, aby „vytrvale běželi o závod, který je nám určen“ (srov. Žid 12,1) a neustále rostli v poznání našeho Boha (srov. Kol 1,10). Jako nástroj a pomoc k tomu všemu slouží dva druhy formace – dočasná a trvalá. Dočasná formace probíhá zejména v noviciátě a pod vedením klerikmistra se dále upevňuje v období prvních slibů. Jejím cílem je osvojení si všech pravd naší víry, uvedení do teorie a praxe duchovního života, hlubší porozumění a slavení posvátné liturgie, seznámení se s Řádem a jeho dějinami. Dočasná formace řeholníka je dovršena slavnými sliby. Po jejich složení nastupuje formace trvalá, za kterou je každý člen Řádu zodpovědný ve svém svědomí. Náplní trvalé formace je neustálé prohlubování toho, co bylo vštípeno formací dočasnou a ustavičná snaha o hlubší život s Bohem a v Bohu.

Vstup do řádu

56. Každý, kdo chce být přijat do našeho Řádu, požádá o to písemně Velmistra. Právo přijmout do noviciátu má jedině Velmistr se schválením generální rady.

57. Představení si musí nejdříve ověřit, zda uchazeči splňují po právní stránce všechny podmínky nezbytné pro platné přijetí a navíc zda se těší dobré pověsti. Také se snaží zjistit, zda skutečně s upřímným úmyslem touží po řeholním životě, zda jsou tělesně i duševně zdraví a zda mají potřebné kvality.

58. Neplatně je přijat do noviciátu:
- kdo ještě nedovršil sedmnáctý rok svého věku
- manželský partner, pokud manželství trvá
- kdo je vázán posvátným svazkem ke kterémukoliv způsobu zasvěceného života nebo je včleněn do některé společnosti apoštolského života, při dodržení kán. 684
- kdo vstupuje do společnosti pod vlivem násilí, vážného strachu nebo podvodu, anebo koho představený přijal pod vlivem stejných okolností
- kdo zatajil své včlenění do některé řeholní společnosti nebo do společnosti apoštolského života

59. Před svým vstupem každý z uchazečů předloží doklad o křtu, biřmování, svobodném stavu a písemné doporučení svého duchovního správce. Pro přestoupení diecézních kněží a řeholníků platí kanonické právní předpisy.

60. Před započetím noviciátu uchazeči vykonají duchovní cvičení.

Noviciát

61. Noviciát, aby byl platný, musí být vykonán v domě k tomu určeném písemným rozhodnutím Velmistra se souhlasem jeho rady (srov. kán. 647).

62. Kanonický noviciát, aby byl platný, trvá jeden rok. Trvá-li pochybnost o způsobilosti novice, může být zkušební doba Velmistrem prodloužena, avšak ne víc než o šest měsíců (srov. kán. 653, § 2).

63. Nepřítomnost v noviciátním domě, která převyšuje délku tří měsíců – trvale nebo přerušovaně – činí noviciát neplatným. Nepřítomnost, která převyšuje patnáct dní, je nutno nahradit (srov. kán. 649, § 1).

64. Noviciát má za cíl formovat ducha dobrého řeholníka prostřednictvím studia Řehole sv. Augustina a Konstitucí, rozjímáním a vytrvalou modlitbou, včetně poučení o všem, co se týká slibů, aby tak bylo dosaženo formace řádného řeholníka.

65. Novicové mají pravidelně přistupovat ke svátostem, zejména ke svátosti smíření, přičemž mají právo s vědomím novicmistra si zvolit svého zpovědníka.

66. Čas noviciátu má být plně využit pro dílo formace, a proto ať se novicové nezabývají studiem a úkoly, které přímo neslouží této formaci (srov. kán. 652, § 5).

67. Novicmistr má v době noviciátu průběžně informovat Velmistra o životě, chování a způsobilosti noviců. Po skončení noviciátu Velmistr se souhlasem své rady novice, je-li shledán způsobilým, připustí ke slibům, v opačném případě propustí.

68. Novic může Řád svobodně opustit a nebo ze závažného důvodu ho Velmistr může propustit.

69. Novic před složením slibů vykoná duchovní cvičení.

Novicmistr

70. Novicmistra a jeho pomocníka jmenuje Velmistr na dobu tří let z řádových členů se slavnými sliby se souhlasem své Rady.

71. Péče o výchovu noviců a řízení noviciátu přísluší výlučně novicmistrovi. Kromě Velmistra a visitátora nikomu není dovoleno se do tohoto úřadu vměšovat.

Časné sliby

72. První sliby se skládají na dobu tří let. Je-li to vhodné, může Velmistr na návrh novicmistra dobu časných slibů prodloužit, ale tak, aby celá doba, po kterou je klerik vázán dočasnými sliby, nepřesáhla devět let (srov. kán. 657 § 2).

73. K platnosti dočasných slibů se vyžaduje:

- aby ten, kdo je skládá, dovršil alespoň osmnáctý rok života

- aby platně vykonal noviciát
- aby ho ke slibů svobodně podle norem práva připustil příslušný představený po vyžádání stanoviska své rady
- aby sliby složil výslovně, bez násilí, vážného strachu nebo podvodu
- aby sliby přijal zákonný představený osobně nebo v zastoupení

Slavné sliby

74. Po uplynutí doby, na kterou byly dočasné sliby složeny, může být profes, který o to sám požádá a je uznán za způsobilého, připuštěn k slavným slibům (srov. kán. 657 § 1).

75. Kromě podmínek, o kterých se zmiňuje kán. 656,odst. 3,4 a 5, a dalších, stanovených vlastním právem, se k platnosti doživotních slibů vyžaduje:

- věk alespoň jednadvaceti dovršených roků
- předchozí dočasné sliby alespoň po dobu tří let, při zachování kán. 657, § 3.

Formace

76. Řeholní formace těch, kteří mají dočasné sliby, ať se uskutečňuje podle stanovené normy tak, aby jejich řeholní život byl stále plnější a bohatší.

77. Klerici s dočasnými sliby ať jsou po celou dobu studií svěřeni obzvláštní péči klerikmistra, kterého jmenuje Velmistr z řádových členů se slavnými sliby se souhlasem své Rady. Úkolem klerikmistra je vychovávat studenty vhodným napomínáním, poučováním a povzbuzováním, aby byli připraveni na kněžské povolání a jeho úkoly.

78. Vzdělávání těch, kteří se připravují na kněžské svěcení, řídí se předpisy práva a směrnicemi Řádu (srov. kán. 659, § 3).

79. Během studií ať se klerikům nedávají žádné úkoly, které by jim mohly bránit ve studiu nebo v návštěvě školy.

80. Jáhenské a kněžské svěcení může řeholník přijmout až po slavné profesi.

81. Velmistrovi přísluší právo svým podřízeným udělovat dimisoriálky pro jáhenské a kněžské svěcení (srov. kán. 1019, § 1).

Trvalá formace

82. Veškeré povinnosti, studium a svěřené úkoly ať plní členové Řádu ve stanoveném čase, v horlivém zájmu co nejvíce prospět Řádu a zasadit se o jeho rozkvět. Představení ať jim k tomu poskytnou potřebnou pomoc a čas (srov. kán. 661).

83. V konventu ať se věnuje potřebná péče knihovně tak, aby členové Řádu mohli odtud načerpat potřebné vědomosti pro sebe i ostatní.

Apoštolát Řádu

84. Našemu Řádu je vlastní pohostinnost, skrze níž se projevuje a v pravdě uskutečňuje i naše spiritualita. Po příkladu Ježíše Krista a jeho učedníků jsme i my povoláni, abychom všude, kam jsme posláni, uzdravovali lidská srdce hlásáním radostné zvěsti a přiváděli je ke spáse. Pro členy Řádu z toho vyplývá, že tam, kde působí, se nejen s náležitou péčí věnují duchovní správě svěřené diecézním biskupem, ale po příkladu dobrého Pastýře věnují zvýšenou pozornost i těm, kteří dosud Boží zvěst nepoznali či zbloudili z cesty pravdy a lásky.